

Právnímu názoru zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Nesprávnosti jeho nasvědčuje již ta skutečnost, že citovaná tisková novela omezila se na zrušení první věty prvního odstavce § 23 tisk. zákona a ponechala druhou větu v platnosti bez jakéhokoli dodatku nebo jakékoli změny. I z původního znění 1. odstavce § 23 tisk. zák. plyne, že v obou jeho větách jde o různé samostatné trestné činy, které mezi sebou nemají souvislosti. Tento názor vyslovil též bývalý nejvyšší soud v důvodech svého rozhodnutí čís. 2244/98 úř. sb. I sama povaha souzeného přestupku podle 1. — dříve 2. — věty § 23 nepřipouští omezení způsobu jeho provedení, jak je zmateční stížnost má na mysli, neboť je samozřejmo, že sbírání předplatitelů a upisovatelů na tištěná díla může se státi a stává se zpravidla rozesíláním prospektů, tedy způsobem, jež první věta 1. odstavce § 23 neuvádí.

Rovněž nedůvodná je další námitka zmateční stížnosti, že skutková povaha přestupku stěžovateli za vinu daného není opodstatněna proto, poněvadž prý zákon vyžaduje sbírání předplatitelů nebo upisovatelů buď osobní nebo třetími osobami a že proto nespadá pod tuto trestní sankci sbírání tištěným vyzváním, jako se stalo v souzeném případě. Než podle autentického znění zákona: »Das Sammeln von Pränummeranten oder Subscribenten durch Personen, welche nicht mit einem hiezu von der Sicherheitsbehörde besonders ausgestellten Erlaubnisschein versehen sind, ist verboten«, je trestným každý, kdo sbírá předplatitele nebo upisovatele, nemaje k tomu písemného svolení, vydaného zvláště k tomu konci úřadem bezpečnosti. Způsob, jakým se sbírání děje, je lhostejný a je tedy trestné i sbírání rozesíláním tištěných prospektů, jak se stalo v souzeném případě. Zmateční důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. jest tudíž i v tomto směru uplatněn bezdůvodně.

Čís. 5282.

Byla-li vinníkovi opominutím celního a poštovního úřadu i po zákazu dopravy cizozemského tiskopisu dodávána jednotlivá čísla již dříve předplaceného časopisu, neodpovídá sice vinník trestně za samu »dopravu« tiskopisu, ale přestupuje zákaz jeho »dovozu«, jestliže úmyslně, ať sám či prostřednictvím svých lidí, i po zákazu čísla ta od poštovního doručovacího orgánu přijímá.

Pro trestnost vinníkovu s hlediska § 18 (3) zák. čís. 126/33 Sb. z. a n. stačí již překročení normy, aniž ho omlouvá neznalost zákazu — leč by tu byla absolutní nemožnost seznati jeho obsah — nebo neschopnost pochopiti tendenci tiskopisu či jakýkoli zvláštní důvod jeho skutku.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1935, Zm I 152/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 11. prosince 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18, odst. 3 tiskové novely čís. 126/33 Sb. z. a n.

D ů v o d y :

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným, že jako odběratel říšsko-německého časopisu »N. S. Funk« přestoupil zákaz dovozu cizozemského tiskopisu; zjišťuje v rozsudku výslovně, že podle vyhlášky ministerstva vnitra čis. 9889/1934, uveřejněné v čis. 52 Úředního listu ze dne 3. března 1934, byla uvedenému časopisu odňata doprava, že tedy zákaz dovozu byl řádně uveřejněn a že obžalovaný musel postřehnouti tendenci onoho časopisu. Z ostatní stylisace rozsudkových důvodů dlužno pak též usuzovati, že nalézací soud, uznávaje obžalovaného vinným, vycházel z tohoto skutkového stavu, jež zřejmě též považoval za prokázaný, že i po tomto zákazu obžalovaný odebíral ještě další čísla časopisu, jak se k tomu též doznal. Zmateční stížnosti, uplatňující proti rozsudku tomu zmatečnost podle čis. 5 a 9 lit. a) § 281 tr. ř., nelze přisvědčiti.

Stížnost především poukazuje na zodpovídání se obžalovaného, jež sice je v rozsudku uvedeno, není prý však skutkově ani právně zhodnoceno, že si onen časopis objednal a předplatil na celý rok již v září 1933, tedy ještě před vydáním zákazu, a že v době po zákazu sám žádnou vlastní činnost nevyvinul, nýbrž jediné zaviněním úřadu celního a poštovního, které především měly dbáti úřední vyhlášky a zákazu, byl mu předplacený již časopis dále dodáván. Stěžovatel zde však zaměňuje dva zákonné pojmy do zákona pojaté a tvořící samostatné formy téže skutkové podstaty: dovoz a dopravu. Je sice nepochybné, že za samotnou »dopravu« zakázaného cizozemského tiskopisu nemůže býti obviněný činěn trestně zodpovědným, když opomenutím celního a poštovního úřadu byla mu jednotlivá, již dříve předplacená čísla časopisu, dále dodávána i po zákazu; stav tento nemění však nic na trestném jeho zavinění ve směru »dovozu«, zač byl jediné odsouzen. Neboť jestliže, jak sám doznává a ve stížnosti znovu opakuje a jak rozsudek podle svého obsahu bere za prokázano, obžalovaný podle vlastního svého rozhodnutí i po zákazu dále časopis ten ještě několik měsíců odebíral, t. j. úmyslně jej přejímal od doručujícího orgánu poštovního, ať již sám, ať prostřednictvím svých lidí domácích, pak byla to i činnost jeho samého, již bylo způsobeno, že zákaz dovozu jednotlivých čísel časopisu »N. S. Funk« po 3. březnu 1934 byl přestoupen, a obžalovaný zodpovídá trestně za to, že se obsah tohoto cizozemského tiskopisu stal na území Čsl. republiky přístupný jemu nebo případně i dalším osobám. Již v rozh. nejv. soudů čis. 5194 sb. n. s. bylo vysloveno, že zákazem dovozu cizozemských tiskopisů ve smyslu § 10 zák. čis. 126/1933 Sb. z. a n. je sledován účel, znemožniti jakékoli vnikání takových cizích tiskopisů na území Čsl. republiky, které jsou způsobilé svým obsahem buditi ve čtenářích city čsl. státu nepřívznivé a nepřátelské. Je také mylný názor stěžovatelův, že zákon stihá jediné po živnostensku provozovaný dovoz nebo dopravu cizozemských tiskopisů; takový omezující rozsah zákazu dovozu nelze dovoditi ani z doslovu zákona, ani z jeho motivů. Také jednotlivce-neživnostník, jenž přestoupí zákaz dovozu tiskopisu, byť i pro vlastní svoji potřebu, podléhá podle zákona trestu (srov. slova »vůbec dovážen« v § 10, odst. 3 zák.).

Při zákonné povaze předpisu § 18, odst. 3 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., jenž byl vydán k zachování pořádku ve věcech tiskových a u něhož pro trestnost dostačí již překročení stanovené normy, aniž pachatele omlouvá neznalost vyhlášky zákazu, ledaže byla její znalost stěžovateli absolutně znemožněna (viz rozh. čís. 2705 sb. n. s. a Zm II 267/34), nebo neschopnost pochopiti tendenci tiskopisu či jakýkoliv zvláštní důvod jeho skutku (§ 238 tr. z., rozh. čís. 5194 sb. n. s. tr.), jsou bezvýznamnými úvahy rozsudkové, pokud uvádějí, že podobné zákazy jsou uveřejňovány v denním tisku, že obžalovaný jako hostinský průměrné inteligence, jenž odebírá časopisy, musel poznati u časopisu »N. S. Funk« jeho tendenci, že mu byla odňata doprava a že je na čsl. území zakázán, resp. že se měl o tom přesvědčiti, a neučinil-li tak, že trestně zodpovídá za tuto hrubou nedbalost. Proto nemají stejně významu ani námitky stížnosti obracející se s hlediska zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř. proti této části rozsudku a vytýkající nedostatek důvodů pro tyto výroky, že zákazy jsou uveřejňovány v denním tisku, že obžalovaný je odběratelem časopisu a že »N. S. Funk« sleduje určité tendence. Pokud se konečně stížnost obrací proti rozsudkovému zjištění, že zákaz ve smyslu § 10, odst. 2 cit. zák. byl uveřejněn v Úředním listě, námitkou, že dotyčné číslo Úředního listu nebylo přečteno při hlavním přelíčení a není součástí spisů, stačí pouze podotknouti, že se stěžovatel ani nepokouší tvrditi, že by údaje rozsudku v tomto směru odporovaly skutečnosti, tedy, že by zmíněný zákaz v Úředním listě snad uveřejněn nebyl. Zmateční stížnost bylo proto zamítnouti.

Čís. 5283.

Zlaté věci, zůstavší po kremaci mrtvol v jejím popelu, patří do pozůstalosti zpopelněných osob; zaměstnanec krematoria, který si je beze svolení oprávněných zástupců pozůstalosti ponechá, dopustí se krádeže (nikoli zpronevěry).

(Rozh. ze dne 27. dubna 1935, Zm I 961/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných V. M. a J. P. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. června 1934, jímž byli uznáni vinnými, a to 1. V. M. zločinem krádeže podle §§ 171, 173 a 176 II c) tr. z. a 2. J. P. přestupkem krádeže podle §§ 171 a 460 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost V. M. napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečných důvodů čís. 5, 9 a), b) a 10 § 281 tr. ř.

S hlediska zmatku podle § 281, čís. 5 tr. ř. vytýká, že nemá opory ve spisech a nedá se opřít o výsledky průvodního řízení ani o doznání skutkový závěr rozsudku, že si obžalovaný V. M. chtěl ponechat a zpeněžit zlato a zlaté zuby, pocházející z kremace mrtvol.